

РОЗДІЛ 1

У його жили наринула темрява. Вона тонкими струментами виходила з пальців і затуманювала погляд. А коли він починав думати надто завзято та надто швидко, чорними потоками заливала руки.

«Страх тобі личить».

Сонце було високо, тож на дошки корабля Джінан падала тінь Насіра Гамека, який уже, либонь, утисячне, відколи вони покинули Шарр, повертав на місце кришку ящика. Він пальцями відчував, як розмірено пульсують чотири серця, що лежать усередині. Серця, що колись належали Сестрам Давнини, засновницям Арабії, черпали магію королівства з монарших мінаретів п'яти халіфатів, були підсилувачами, що вдіяли потроху чарів масам. Доки ці органи не на місці, магії ніби не існує, як воно й було останні дев'яносто років.

Однак магія продовжувала існувати в Насірові, і він не міг це приховувати, бо тіні супроводжували його, наче привиди.

— Від твого витрищання п'яте серце не з'явиться. Та й він теж, — зауважила Кіфа, спритно спустившись із «воронячого гнізда».

Над її ліктем зблиснув браслет. Вигравіювані на ньому перехрещені списи нагадували про те, ким вона колись була:

однією з Дев'ятох Найкращих, охоронців пелузійської халіфи. Насір раптом із болем усвідомив, що чекав, коли на її ущипливі слова відповість золотоволосий генерал. Може, скаже щось дурне, може, щось розумне, та наприкінці прозвучить лагідне «одна з Дев'ятох».

Запала лунка тиша, гучна й моторошна, як шум хвиль Баранського моря.

Насір пішов до Джінан. Через рану на нозі, подаровану іфритом на острові Шарр, він пересувався кораблем накульгуючи.

— Ми вже два дні в морі. Чому так довго?

Зарамка примружено глянула на нього з-за стерна. Зі складок її картатого тюрбана вислизали неслухняні темні кучері, а через колір тканини в її карих очах неначе з'явився червонястий блиск.

— Ваша високосте, швидшого корабля, ніж «Анка», не знайти.

— Тут *узагалі* інших не знайти, мала, — зауважила Кіфа.

Насір заховав ящик із серцями в безпечний закапелок поруч із нею. Джінан насупилася.

— Я не мала. «Анка» означає «фенікс». Ну знаєте, такий безсмертний вогняний птах. Названий на честь моєї улюбленої зорі. Мій батько...

— Усім начхати, — урвав її Насір і схопився за шорстке дерево: корабель хитнувся.

Джінан демонстративно зітхнула.

— Скільки ще часу?

— П'ять днів, — оголосила вона, та її гордощі зникли під убивчим поглядом Насіра. — А що, корабель його високості плів не більше шести? Вибачте, що за мною не стоїть могутність султана.

— Мій корабель, — процідив Насір, — дістався Шарра менш як за два дні, попри те, що дорогою ми здолали дан- дана.

Джінан присвиснула.

— Тоді треба подивитися на креслення того корабля, коли дістанемося розкішного палацу. Чому такий поспіх?

Під Насіровою шкірою спалахнуло роздратування, і з кінчиків його пальців виринув чорний струмінь. Джінан витрищила очі. Кіфа вдала, наче нічого не помітила, і це роздратувало його ще дужче.

— Ти ходила до школи?

Джінан примружилася.

— А це тут до чого?

— Тоді ти зрозумієш, як усе кепсько, коли я скажу, що Лев Ночі живий, — пояснив Насір. Його внутрішній убивця насолодився страхом, від якого розширилися очі Джінан. Він не став розповідати їй про серце, украдене Левом. До нього й навіть до магії Насірові було байдуже, зате не байдуже було до Альтаїра, але ця дівчина його не зрозуміє. Насір і сам не розумів дивного жадання у своїй крові, цієї тривоги за іншу людину — він гадав, що та згасла, коли буцімто померла його мати. — Чи ти гадала, що Беньямін загинув, спіткнувшись об каменюку?

Джінан відвернулася, знову насупившись, а Кіфа сперлася на щоглу й пильно поглянула на нього, схрестивши руки на грудях.

— Ми його повернемо.

Вона мала на увазі не Беньяміна.

— Я не хвилювався, — він не дивився на неї.

— Звісно, що ні, — неквапом відповіла Кіфа. — Я просто нагадую собі вголос, що це Альтаїр і що він може про себе

подбати. Він міг би так забалакати Лева, що той благав би нас його забрати. Не здивувалася б, якби він залишив десь цього незграбного йолопа з табличкою «він ваш».

Це було брехнею, і вони обое це знали. У Кіфіному зазвичай заспокійливому голосі до болю чітко вчувалася невизначеність.

Насір поглянув на море за бортом, у напрямку острова Шарр. Почасти він очікував побачити, як за ними женеться інший корабель, темний і страхітливий, як і сам Лев. Два тижні тому Насір був готовий убити Альтаїра — та й *кого завгодно* на своєму шляху, — але тепер він, заплющуючи очі, бачив сліпучі промені світла, що виринали з розкритих Альтаїрових долонь. Бачив гострі грані чорного жезла Лева, що стирчав із Беньямінового серця.

«Самопожертва», — ледь чутно промовив Беньямін. Самопожертва — це просто смерть у романтичному фарсі. Насір знав: він народжений для смерті та пільми, і важко мати серце тому, хто зупинив серця безлічі інших.

Важко творити добрі вчинки, коли вони вічно будуть затьмарені лихими.

Десь на Шаррі його серце забилося, і він хотів зробити так, щоб воно не спинялося.

Хотів зробити себе гідним цього, навіть якщо доведеться відновити ту саму магію, що знищила його родину.

І найперше він урятує Альтаїра та здолає Лева.

Насір поглянув на Джінан.

— П'ять днів — це забагато. Хай буде три.

Джінан пирснула.

— Це немож...

Він уже розвертався до сходів, що вели в трюм.

— Три — і я подвою Беньямінове срібло.

Юна капітанка негайно загукала. Її різношерста команда виструнчилася, а тоді зчинився хаос. Різка тональність зарамської мови гарно пасувала до морського прибою. Насір не знав, куди дівчина подіне такі великі гроші, та його це, в принципі, і не цікавило. У престолу грошей було задосить.

Насір пошкутильгав униз сходами. Три дні — це однаково на три дні більше, ніж треба. Тепер, уже не прив'язаний до острова, Лев не має причин залишатися там, надто ж коли Джаварат — ключ до того, чого він найбільше жадає — невпинно віддаляється від нього.

Зумрі треба дістатися до берега швидше, ніж Лев, інакше її біди стануть незмірно більшими, а якщо хтось і може пришвидшити їхню мандрівку, то це точно не смертна дівчина із Зараму.

Солоне повітря всередині корабля пропахло затхлістю спаленої олії. Ліхтарі миготіли, коли Насір ішов повз каюти, розташовані тісно, наче зуби в роті, і в їхній напівтемряві, схожій на ту, що панувала в палаці, виднілися прибиті до корабля ліжка та інше мізерне опорядження.

Він видихнув і раптом опинився перед Гамеком, якому розповідав про місію. Про те, як не зумів убити султанового генерала. Убити Мисливця. Повернути Джаварат.

Не зумів, не зумів, не зумів.

Він викинув це з голови. Тепер усе інакше, нагадав собі Насір. Повідець, що прив'язував його до батька, перекрутився, переплутався із життями багатьох інших. Зафіри, Альтаїра, Кіфи, його матері, а найважливіше — Лева Ночі, який устроїв пазури в Гамека й контролював усі його дії.

Насірів погляд пурхнув до віддаленого кінця трюму, де виднілася каюта Зафіри, як скельний виступ, до якого неможливо дотягнутися.

На палубу Зафіра виходила рідко й при цьому завжди тупила до грудей Джаварат, а її погляд був відсутнім і відстороненим. Насіра бентежило, що лід в її очах зникав, поступався чомусь іншому, але він був боягузом і не міг до неї наблизитися; тим часом шаленство їхніх останніх хвилин на Шаррі продовжувало відступати, і він не знав, як зупинити це стрімке віддалення одне від одного.

Насір зупинився, щоб дати відпочити нозі, і сперся на балку, що потроху розколювалася. Срібна Відьма (*римааль, його мати*) вибрала каюту так само далеко, як і Зафіра, і, дійшовши нарешті до її дверей, він завмер, бо помітив темний блиск на мостині.

Кров?

Насір зняв рукавичку й торкнувся плями двома пальцями, а тоді підніс їх до носа. Запах різкий, металічний — точно кров. Він витер пальці об одіж і підвів погляд, відстежуючи ледь помітний слід.

Той зникав за дверима останньої каюти — Зафіриної.

РОЗДІЛ 2

Із Зафіриних кісток сочилася сила. Вона витікала з її душі, а осад зникав в якійсь невидимій безодні. Це спустошувало. Зафіра Іскандар сміливо ходила до проклятого лісу, званого як Арз, відколи себе пам'ятала, і магія поступово проникала їй під шкіру та завжди була поряд, була доступна.

А тепер зникла.

Її засунули в ящик, запхали в трухлявий закапелок поруч із надто самовпевненою зарамкою. Джаварат підтакував її сердитим думкам.

— Я планувала знищити ту книгу після повернення магії, — Анаділь, Срібна Відьма, султана Арабії та Сестра Давнини дивилася на зелений фоліант на колінах у Зафіри, міцно стиснувши губи. Світло ліхтаря кидало їй на обличчя тінь, а біле волосся мерехтіло золотом. У цьому блиску Зафірина каюта тьмяніла.

«Ми їй не подобаємося», — нагадав Джаварат.

Зафіра вже не здригалася від його голосу. Цей голос геть не схожий на той заспокійливий шепіт, що колись пестив її, виринаючи з тіней біля Арзу. Вона думала, що той шепіт належить другові, та дізналася, що він належав Левові Ночі.

Ні, цей голос був наполегливий і вимогливий, та водночас заповнював порожнечу, яку лишила по собі магія, і Зафіра не мала на що скаржитися.

«Так, не подобаємося».

Натомість вона почала йому відповідати.

Дівчина так натерпілася, щоб забрати цю нещасну штуку, що не збиралася дозволити зневажливій відьмі знищити її. О небеса, то це для того ця жінка прийшла до неї в каюту?

— Ви його боїтеся.

— Джаварат — це втілення спогадів моїх Сестер, — відповіла Срібна Відьма, кинувши з ліжка вбивчий погляд. Тепер, знаючи, що ця жінка — Насірова мати, Зафіра бачила подібність їхніх поглядів. — Чого мені страшитися?

«Вона не знає. Не відає про те, що ми уздріли на Шаррі».

Відгомін в її легенях одночасно був наказом мовчати й нагадуванням: це *Зафіра* навіть не розуміє всього, що уздріла на Шаррі, ненароком розрізавши долоню та прив'язавши себе до цієї книги. Адже Джаварат — це більше, ніж спогади Сестер.

Він дев'яносто років настоювався на Шаррі, з Левом Ночі. У ньому містилися й деякі з його спогадів, а Срібна Відьма цього навіть не уявляла. І *ніхто* не уявляв.

«Скажи їм». Шепіт совісті ледве чувся за обтяжливою присутністю Джаварата, але Зафіра не прислухалася до неї з іншої причини. Вона просто *не могла*. Не могла сказати їм про Джаварат так само, як не могла розповісти про пільму, що колись говорила до неї. Усі слова, на які вона здобувалася, спотворював страх. Вона боялася їх. Боялася того, якою її можуть побачити інші.

Її довго засуджували лише за те, що народилася жінкою.

— Але ж він нам потрібен, — урешті сказала Зафіра, намагаючись не виказувати емоцій обличчям. Скриня під нею була прикручена до корабля, та її шлунок хитався в такт хвилям. — Щоб *відновити* магію.